

2011.02.4. 19401

Deportálásom történetéből:

1943 karácsonyán mentem férjhez/férjem a Győr-i kórházban volt birtokos orvos/
1944 március 20-án hozzá akartam Pestről/itt dolgoztam/ hozzá utazni, de a Ke-
leti pályaudvaron igazoltattak és Kistarcsára internáltak/Itt futottam össze
hugommal, aki a szüleinkhez akart hazautazni, őt a nyugatiban fogták le/
Kistarcsán az összes kisgyerekes anyát és a terheseket elengedték. Én is
jelentkeztem, de az orvos azt mondta a vizsgálat után, hogy szimulálok, pedig
már a harmadik hónapban voltam. Mi voltunk kistarcsaiak az első deportált ma-
gyar transzport, a Keletin vagoniroztak be. Auschwitzba vittek. Itt a 80.040 szá-
mot kaptam/A férjem még nem magyarosította a nevét, F. nek hívták/
Több hét után itt munkára választották ki közülünk a legfiatalabbakat/én
akkor 22 éves voltam/, jó erőben lévőket. Mengele másodszor sem vette észre,
hogy terhes vagyok. Bekerültem a csoportba, egy csehországi/Bernsdorf/ textil-
gyárban dolgoztunk, a hugommal együtt. A nyár derekán kihívtak az üzemből,
közölték, hogy a látható terhességem miatt egy "jobb helyre" visznek. Vonattal
utaztam Gross Rosenben éjszakáztunk. Auschwitzba vittek vissza, de szerencsére
német köztörvényes bűnözőkkel, így szelekció nélkül kerültem a táborba/Volt
akkor egy pár hét, mikor nem volt gázosítás-állítólag/. Itt gyakorlatilag
bujtattak, apellnél a hátsó sorokban álltam. Októberben kerültem a revirre,
3 napi vajudás után szültem meg a kislányom október 27-én. Azép egészséges
gyerek volt. De a doktornő tudta:életem veszélyben van. A kislányom a morfium
adagtól meghalt, én napokig nem tudtam a külvilágról. Súlyos gyermekágyi
lázal feküdtem hetekig. V. L. ma Párizsban élő festőművész/"kérte ki
a számomat", hogy Birkenau-ba mehessenek, ahol a körülmények/ ő Schreiberin volt/
az életbemaradást még megcsillantották. Legszörnyűbb élmények közé tartozik
az út Auschwitzból Birkenaubába. Itt elvileg a zenekarban furulyáztam, gyakorla-
tilag a reviren feküdtem, teljesen legyengülve. L. tartott életben. Január-
ban az oroszok közeledtével evakuáltak, nyitott marhavagonokban utaztunk retten-
tő hidegben napokon át/élelem, viz, stb/ lehetősége nélkül/Rawensbrückbe. Ez
már iszonyúan zsufolt volt, mi hatalmas ponyvasátorba terelődtünk, minden
eddiginél rosszabb körülmények közt tengődtünk. Aztán mégis bekerültem L.
barátnőmmel egy transzportba, teherauton utaztunk s egy repülőtérhez közel
lévő munkahelyen dolgoztak a többiek, én ismét csak a reviren feküdtem. Dizan-
térúám miatt már "muzulmán" voltam. Mikor a front közeledett, gyalog hajtottak
Hamburg irányába. Napokig meneteltünk, számomra is teljesen érthetetlen mind-
máig, hogyan birtam. Akik lemaradtak, azokat a németek agyonlőtték. Egy éjszaka
L. továbbment, mi reggelre felszabadultunk az oroszok által, L. már más
zónában. Kb 30 kiló voltam. Barátok segítettek, ismeretlenek is. Rawensbrück
közelébe egy kisvárosban vánszorogtunk el. Itt orosz katonalányok adtak szál-
lást, s látva állapotom beszállítottak a Rawensbrück-i kórházba. A francia or-
vosnő franciául mondta, nem érem meg a reggelt. Értettem franciául. Liter szám-
ra adta intravénásan a cukor injekciót. Életbe maradtam. Berlinbe mentünk a nyár
elején. Itt a zsidó hitközség segítségével cseh autobus/csehül is beszélt em/

vitt el engem , plusz a mellékelte listán lévő 21 magyar nőt Prágába. Mellékelem a dokumentumot, amit Berlinben kaptam 1945 aug. 15-i dátummal/ dr. El zsidó vezetőhöz irt listát ,/melynek segítségével-hosszas utánjárás után sikerült a magyar társnőimet a hazajutáshoz hozzásegíteni. Engem és Sz Et t csehszlovák állampolgárként, érsekújvári illetőségünk miatt mindenképp elvittek volna ,de a többieket nem. Magyarok pedig nem jöttek autobusszal a felszabadultakért. A prágai tartozkodásról két dokumentumom van. 1945. aug. 15-i dátummal egy orvosi bizonyítvány, mely szerint sem fertőző betegségben ~~xxxxxxx~~ nem szenvedek, s tetves sem vagyok. A másik egy egyszeri 500 Koronás segélyről. 2-3 napra adtak szállást és élelmet, de aztán el kellett hagynunk Prágát. Vonattal utazott ki-kitovább "saját szakálára" . Érsekújváron megtudtam, hogy szüleim elpusztultak. Valamikor szeptemberben egyetlen egyszer pár percre találkoztam még Auschwitzban édesanyámmal. A "cigánylágérből" indították transzportba s, akkor egy Blok-parancsnok bartátnőm átvitt hozzá-óriási rizikó árán-, hogy találkozhassunk. Már erősen terhes voltam, a kótvény se takarta. Valószínűleg árkot ásni vitték a transzportot a frontra, anyám nem jött haza. Hugom a ~~xx~~ cseh textilgyárból jóval korábban lerült haza mint én, Pesten találkoztunk. Férjem mint orvos/román munkaszázadban/ vészelté át a háborút.

Volt még egy " utó-játék" deportálásommal kapcsolatban. Valamikor a 70-es évek elején behívtak a Fő utvai Főkapitányságra. Egy német ember rám hivatkozott, hogy segített nekem a deportálás alatt. Tudta, hogy terhes voltam. Nem voltak olyan emlékeim, hogy valaki a németek közül abban az időben érdemlegesen segített volna. A vele való szembesítésre nem került sor.

A meggyőződésem ellenére/az úrlapon ezt vázoltam/ irtam meg diónéjban a fentieket. Mindenki úgy érzi, az őx sorsa különös, egyedi. Én csak azt tudom, hogy olyan körülmények közt mint én, nem sokan kerültek be terhesen Mengele sasszemét kijátszva, nem sokan szültek, nem sokan kerültek élve haza. Rólam, az akkori F L ról, még Bergen Belsenben is tudtak.

A deportálással kapcsolatos hazai és külföldi rix irodalmat jól ismerem. A saját élményanyagom is könyvnyi ~~xx~~ lenne. De mert ma már tudom, hogy a borzalmak megismétlődhetnek, megismétlődnek- nincs meg a hitem. Minden ami velem történt már nagyon messze van, s ugyanakkor minden sejtemben ma is benne él. Kitörölhetetlenül. Meghatározóan. Végérvényesen.

Budapest, 1981. jul. 29.

dr. Máté János
dr. Mátéki/Freiburger/Jánosné, szül. Klein Lili